

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3151/2019
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 206/19 од 16.04.2019. године, на седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 206/19 од 16.04.2019. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужилаца, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 206/19 од 16.04.2019. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужилаца.

Образложење

Основни суд у Сјеници, пресудом П 129/17 од 21.11.2018. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужили на име накнаде штете износ од 5.661,00 динара, са законском затезном каматом, која ће се на тај износ обрачунати од 03.11.2003. године до коначне исплате у року од осам дана под претњом принудног извршења (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле ББ, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужили на име накнаде штете износ од 59.543,00 динара, са законском затезном каматом која ће се на тај износ обрачунати од 03.11.2003. године до коначне исплате у року од осам дана под претњом принудног извршења (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле ВВ којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужили на име накнаде штете износ од 59.543,00 динара, са законском затезном каматом која ће се на тај износ обрачунати од 03.11.2003. године до коначне исплате у року од осам дана под претњом принудног извршења (став трећи изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца ГГ, којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име накнаде штете износ од 75.133,00 динара, са законском затезном каматом која ће се на тај износ обрачунати од 03.11.2003. године до коначне исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења (став

четврти изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиље ДД, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужилји на име накнаде штете износ од 75.133,00 динара, са законском затезном каматом која ће се на тај износ обрачунати од 03.11.2003. године до коначне исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења (став пети изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца ЋЋ, којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име накнаде штете износ од 59.543,00 динара, са законском затезном каматом која ће се на тај износ обрачунати од 03.11.2003. године до коначне исплате у року од осам дана под претњом принудног извршења (став шести изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став седми изреке).

Виши суд у Новом Пазару, пресудом Гж 206/19 од 16.04.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужилаца и потврдио пресуду Основног суда у Сјеници П 129/17 од 21.11.2018. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке (став први изреке). Усвојио је жалбу тужене и укинуо одлуку о трошковима поступка, садржану у ставу седмом изреке пресуде Основног суда у Сјеници П 129/17 од 21.11.2018. године и у укинута делу предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужилаца, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У ревизији је између осталог указано и на одређене одлуке Уставног суда Републике Србије Уж 17/2015 и Уж 2785/2016.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) оценио да ревизија тужилаца није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази да је правилно првостепени суд применио одредбе члана 154. став 1., 155., 172. став 1. и члана 181. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени лист СРЈ“ број 31/93), када је нашао да тужена није одговорна за штету према тужиоцима која се огледа у томе што су њихова потраживања утврђена у стечајном поступку без кривице радника остала ненамирена у потпуности. Затим, да првостепени суд правилно налази да не постоји одговорност тужене за накнаду штете у смислу одредбе члана 172. став 1. ЗОО, када правно лице одговара за штету коју трећем лицу проузрокује његов орган у вршењу или у вези са вршењем своје функције, с обзиром на то да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја, вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, само уз услов да је претходно утврђена повреда права запослених, на суђење у разумном року, а што они у конкретној ситуацији нису доказали.

Према томе, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној из одредбе члана

404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., а у вези одредбе члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужилаца није дозвољена.

Тужба је поднета 20.02.2017. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 75.133,00 динара.

Одредбом члана 30. став 1. ЗПП је прописано да, ако једна тужба против истог туженог обухвата више захтева који се заснивају на истом чињеничном и правном основу, надлежност се одређује према збиру вредности свих захтева.

Како вредност предмета спора према укупном потраживању тужилаца у односу на тужену Републику Србију укупно износи 334.556,00 динара и 1 евро је на дан подношења тужбе 20.02.2017. године износио 123,9304 динара, то је вредност предмета спора изражена у еврима износила 2.699,5474 евра.

Према томе, како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужилаца није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**